

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2CdoR/7/2023
Identifikačné číslo spisu: 7915218797
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:7915218797.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci oprávneného - navrhovateľa: W. C., nar. Q., bytom v H., zastúpeného: Advokátska kancelária GOGA a spol., s. r. o., so sídlom v Košiciach, Kupeckého 4, proti povinnému: N. C., nar. Q., bytom v O., zastúpeného: M&L advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Hurbanova 8, o zvýšenie výživného, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 8P/361/2015, o dovolaní povinného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2022 sp. zn. 8Co/28/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Návrhom podaným 11. novembra 2015 sa matka oprávneného domáhala voči otcovi ako osobe povinnej platiť výživné (ďalej aj „povinný“, „odporca“ alebo „otec“) zvýšenia výživného na syna zo sumy 235 eur na 500 eur mesačne počnúc od 01.09.2015.

2. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. novembra 2021 č. k. 8P/361/2015-1612, výrokom I. zmenil rozsudok Okresného súdu Trebišov z 05. mája 2009 č. k. 14C/181/2008-307 vo výroku o výživnom tak, že povinnému uložil prispievať na výživu oprávneného syna sumou 500 eur mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred k jeho rukám, počnúc od 11.11.2015. Výrokom II. uložil povinnému dlžné výživné za obdobie od 11.11.2015 do 19.11.2021 vo výške 16.505,09 eur uhradiť k rukám syna do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. návrh otca na zníženie výživného zamietol a výrokom IV. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2.1. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že od poslednej úpravy výživného došlo k

podstatnej zmene pomerov na strane syna. Náklady súvisiace so starostlivosťou o maloleté dieťa a neskôr náklady plnoletého dieťaťa oproti obdobiu, kedy súd naposledy rozhodoval výrazne vzrástli. V konaní bolo preukázané, že je v schopnostiach a možnostiach otca prispievať na výživu dieťaťa sumou 500 eur. Otec je konateľom a spoločníkom niekoľkých obchodných spoločností. Oproti obdobiu, keď súd naposledy rozhodoval, počet spoločností v ktorých vystupuje ako konateľ a spoločník vzrástol. Výsledky vykonaného dokazovania preukázali, že tvrdenia otca o tom, že nemá z činnosti obchodných spoločností žiaden prospech, nie sú pravdivé. Súd pri určovaní výšky výživného vychádzal aj z ustanovenia § 62 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o rodine“ alebo „ZR“), podľa ktorého má dieťa právo podieľať sa na životnej úrovni rodiča, a preto zvýšil výživné na maximálnu (navrhovateľom navrhovanú) sumu 500 eur. V konaniach o vyživovacích povinnostiach medzi rodičom a plnoletým dieťaťom je súd návrhom viazaný, čo znamená, že môže určiť len navrhovanú sumu, resp. sumu nižšiu než je navrhovateľom navrhovaná. Súdom určená výška výživného umožní navrhovateľovi zabezpečiť si potreby nad rámec základných odôvodnených potrieb.

3. Na odvolanie povinného Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 21. decembra 2022 sp. zn. 8Co/28/2022, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3.1. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CMP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení ZR a zákonne vo veci rozhodol, pričom v odôvodnení sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré tvorili podklad jeho rozhodnutia a s jeho záverom sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd. Povinný v odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery súdu prvej inštancie, pričom jeho odvolacia argumentácia bola totožná s obranou v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd v napadnutom rozsudku vysporiadal. Súd prvej inštancie správne prihliadal na podiel otca v jednotlivých spoločnostiach a správne aj vyhodnotil jeho podiel na zisku uvedených spoločností z pohľadu jeho majetkových pomerov a zároveň správne premietol do posúdenia jeho životnej úrovne. Pokiaľ ide o rozsah zvýšenia výživného, odvolací súd považoval sumu 500 eur mesačne za adekvátnu, zodpovedajúcu zmene pomerov oprávneného a pomerom povinného. Súd prvej inštancie správne aplikoval § 75 ods. 1 ZR, v zmysle ktorého je súd povinný pri rozhodovaní prihliadnuť na tzv. potencialitu príjmov povinného rodiča. Zákon nestanovuje percentuálnu výšku vyživovacej povinnosti v závislosti od príjmu rodiča, okrem minimálnej sumy výživného (ustanovenie § 62 ods. 3 ZR). Každý rodič má ale povinnosť v plnom rade zabezpečiť výživu svojich detí, a teda usmerňovať svoje pracovné a životné aktivity tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k deťom nebolo ohrozené. Odvolací súd zdôraznil, že Zákon o rodine je špeciálnym právnym predpisom vo vzťahu k daňovým predpisom, ktoré sú všeobecné, a preto východiskom a usmerňovateľom pre posudzovanie potenciality príjmov povinného je výlučne Zákon o rodine. To znamená, že daňové priznanie, či už fyzickej alebo právnickej osoby nie je pre zhodnotenie výsledkov hospodárenia podnikateľského subjektu z hľadiska Zákona o rodine smerodajné.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť a dôvodnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu v danom prípade nie je dostatočne odôvodnené. Odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou, uvádzanou v súdnom konaní spôsobom poskytujúcim presvedčivé, jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné vysvetlenie. V odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku sa vôbec neuvádza, ktorý obchodný podiel a v akej obchodnej spoločnosti má mať natolko podstatný vplyv na majetkové pomery a životnú úroveň povinného, že odôvodňuje zvýšenie výživného. Nebol spokojný ani ako sa odvolací súd vysporiadal s odôvodnením rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, na ktoré v konaní dovolateľ poukazoval. Podľa jeho názoru na odmietnutie vykonania ním navrhovaného dokazovania neboli naplnené predpoklady, nakoľko ostáva bezpochyby, že skutočnosti, ktoré mali byť predmetným

dokazovaním zistené, majú podstatný význam pre rozhodovanie a v rámci konania neboli náležite preskúmané, keďže sa súd pri skúmaní majetkových pomerov uspokojil s (nesprávnym) odvodzovaním majetkových pomerov povinného odvíjajúcim sa od majetku obchodných spoločností, v ktorých má povinný majetkovú účasť. Nevykonanie ním navrhovaného dokazovania zakladá nepreskúmateľnosť potvrdzujúceho rozsudku. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľ v skutočnosti cez uplatnený dovolací dôvod napáda skutkový stav zistený súdom prvej inštancie a vytýka nesprávnosť jeho zistenia, pričom vzhľadom na prieskumnú povahu dovolacieho konania správnosť zistenia skutkového stavu nemôže byť posudzovaná dovolacím súdom. Dovolanie považoval za nedôvodné a navrhol, aby bolo odmietnuté.

6. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci výživného medzi rodičmi a deťmi, ktoré je od 1. júla 2016 upravené v Civilnom mimosporovom poriadku. Vzájomný vzťah medzi Civilným mimosporovým poriadkom a Civilným sporovým poriadkom je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veci výživného medzi rodičmi a deťmi; prípustnosť dovolania navrhovateľa bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu (účastník konania), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že je potrebné ho zamietnuť.

8. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ výslovne uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý dôvodil nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd preto skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia), neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

10. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty

dovolatela dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

12. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v napadnutom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejme, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejme, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania povinného, vyjadrenia oboch účastníkov k svojim podaniam navzájom, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnia aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami povinným vznesenými v zásadnej časti aj v dovolaní.

13. Súd prvej inštancie i odvolací súd sa podrobne a dôsledne vysporiadali s jednotlivými podmienkami, ktoré Zákon o rodine v rozhodnutiach citovaných ustanoveniach stanovuje pri zvýšení výživného k dieťaťu. Vychádzali pritom z rozhodovacej praxe odvolacieho aj ústavného súdu. Okresný súd dôvodil, že došlo k podstatnej zmene pomerov (§ 78 ZR) od poslednej úpravy výživného, keďže náklady oprávneného na živobytie podstatne stúpili. Taktiež poukázal na skutočnosť, že je v schopnostiach a možnostiach povinného prispievať na výživu oprávneného sumou 500 eur. Poukázal v tejto súvislosti na podnikateľské aktivity a vysporiadal sa i s jeho námietkami pokiaľ ide o tvrdenia, že z podnikania nemal žiaden prospech. Vychádzal aj z ustanovenia § 62 ods. 2 ZR, že dieťa sa má podieľať na životnej úrovni rodiča. Odvolací súd v bode 11. uviedol, že okresný súd dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení ZR a zákonne vo veci rozhodol, pričom v odôvodnení sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré tvorili podklad jeho rozhodnutia a s jeho záverom sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd. Povinný v odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery súdu prvej inštancie, pričom jeho odvolacia argumentácia bola totožná s obranou v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd v napadnutom rozsudku vysporiadal. Vyjadril sa aj k tomu, prečo niektoré navrhované dokazovanie považoval za nadbytočné. Poukázal i na ustanovenie § 75 ods. 1 ZR, stanovujúce potrebu prihliadať na potencialitu príjmov povinného, ktoré bolo kritériom nastavenia primeranej sumy výživného. V tejto súvislosti pripomenul, že Zákon o rodine žiadne detailné kritériá, ktoré by určovali percento z príjmu rodiča, nestanovuje. Rovnako jeho záver, že Zákon o rodine je voči daňovým predpisom špeciálnym zákonom, vychádza z rozhodovacej praxe súdov, vrátane súdu najvyššieho. Rovnako presvedčivo uviedol, prečo si neosvojil argumenty rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, na ktoré poukazoval povinný. Stotožňovať sa s predmetným rozhodnutím nemusel, nakoľko nejde o rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, ktorá by bola pre odvolací súd záväzná.

14. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že sa zamerlal na skúmanie otázok vyplývajúcich zo Zákona o rodine pri rozhodovaní o úprave vyživovacej povinnosti, ktoré určujú kritériá, kedy je možno, resp. kedy je potrebné o zmene vyživovacej povinnosti rozhodnúť. Zákonné ustanovenia predstavujú podstatu rozhodnutia a pokiaľ ich odvolací súd aplikoval, odôvodnenie právneho posúdenia s doplnením o vysporiadanie s a s meritórne podstatnou argumentáciou odvolateľa na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia postačuje a nie je potrebné sa s ďalšími (v danom ohľade už) nepotrebnými námietkami odvolateľa vysporiadať. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd držal právnej úpravy, pre potreby predmetného rozhodnutia ju aplikoval, čo v rozhodnutí dostatočne vysvetlil, pričom sa vysporiadal i s podstatnou protiargumentáciou povinného. Najvyšší súd ešte dopĺňa, že podstatnou je protiargumentácia s ohľadom na zákonné ustanovenia a nie tá, ktorú za podstatnú považuje protistrana.

14.1. Pokiaľ išlo o námietku, ktorý obchodný podiel a v akej spoločnosti má mať taký podstatný vplyv na pomery povinného, že odôvodňuje zvýšenie výživného, poukazuje dovolací súd na body 11. až 13. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd v súlade s ustanovením § 75 ods. 1 ZR odkazuje na tzv. potencialitu príjmov. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je možné vyvodiť záver, že veľmi dobré majetkové pomery možno vyvodiť jednak z množstva právnických osôb, v ktorých sa angažuje povinný a užíva z nich aj nefinančné benefity (napr. bývanie), existuje preto predpoklad, že čelný predstaviteľ právnických osôb môže z nich mať aj dostatočne veľký príjem. K tomuto záveru prispeli aj preukázané nie bežné plnenia, ktoré doposiaľ povinný v prospech oprávneného plnil (napr. úhrada študijného pobytu a pod.). Potreba prihliadať na potencialitu príjmov je prostriedkom Zákona o rodine ako zabrániť tomu (napr. pri niektorých podnikateľoch), ako skryť svoje skutočné majetkové pomery do stĺpcov daňových priznaní a účtovných závierok. Nebolo preto potrebné vybrať jednu právnickú osobu, z ktorej má povinný nejaký konkretizovaný príjem. Odvolací súd vychádzal z potenciality príjmu, ktorá mu vyplynula z viacerých okolností, ktoré dôsledne zvážil a posudzoval ich v komplexnosti tak, ako to vyžadujú ustanovenia Zákona o rodine. Dovolací súd preto ani v tejto súvislosti nezistil porušenie práv dovolateľa spôsobilé mať za následok vady konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018).

16. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolateľ neopodstatnene namietal dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto jeho dovolanie zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

17. Dovolací súd záverom považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolateľ v rámci dovolania dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 421 CSP nevyužil.

18. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania je založené na ustanovení § 52 CMP.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.